

Publicerad 2010-02-18 12:09 av Nioma Trey

Uppbrott

Jag minns tiden då ödets rand var vacker

när vi glatt tog steget ut bland tistlarna och njöt av de varma bloddropparna mot huden.

Jag minns när kaos var berusande

när vi kastade oss huvudstupa ut i rymden och höll varandras händer när yrseln och illamåendet kom.

Jag minns när rädslan var hisnande

när vi rusade in i dimman och gömde oss, för att se om den andra skulle springa efter.

Jag minns när smärtan var kittlande

när vi stack varandra med nålar, djupare och djupare, tills det sved i hjärtat och vi fick kyssa bort varandras tårar.

Jag minns när slutet var nära. Jag minns hur vi gav efter, levde varje dag som den sista, starkt, vilt, passionerat.

På den emotionella smärtgränsen.

Jag minns tiden då ödets rand var vacker.

Nu är den bara tragisk.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nioma Trey med Poeter.se id #4474 innehar upphovsrätten